
LA NOTA

NARRATIVA CURTA

La nota

Era molt d'hora, encara no s'havia despertat ningú. Sense fer soroll, la Sílvia agafa la motxilla i obre la porta. Abans de marxar, fa una mirada a l'habitació, al preciós vestit de núvia i a la nota que ha deixat en un lloc ben visible de la tauleta de nit: "A l'atenció d'en Ricardo".

« Estimat Ricardo,

M'he adonat que hem estat a punt de cometre l'error més gran de la nostra vida. Aquesta boda ens hauria portat al desastre. Per sort encara no és tard, cadascú podrà seguir el seu camí per separat.

Perdona'm per no dir-te això abans. Et desitjo molta sort.

Sílvia.»

...

—Nena, nena! Mira que ha fet ta germana! Què farem ara? Ai Déu meu!

—Deixa de cridar mare! Tranquil·litza't. Seu... Ara digues. Què ha fet la Sílvia?

La senyora Patrícia, sense parar de plorar, li ensenya un sobre obert.

—Mira, Laia. Té, llegeix. L'he trobat a la seva habitació.

—Però mama... Aquí diu "A l'atenció d'en Ricardo". Aquest sobre no va dirigit a tu. Com se t'ha acudit obrir-lo?

—Com què per què? La perruquera ha trucat per dir-me que ta germana no s'ha presentat i que no li agafa el telèfon. He entrat a l'habitació pensant que s'havia quedat adormida i... No hi és! A la tauleta de nit he vist aquesta nota... Déu meu, Déu meu! Amb tots els invitats esperant. I els consogres, què els hi direm als consogres?

La Laia respon després de llegir la concisa nota.

—Doncs res mama, als consogres res, perquè ja no sereu consogres.

—Verge Santa, Laia! Tu i el teu cinisme!! T'asseguro que no estic per bromes.

—Jo tampoc estic per bromes. Ha sigut la Sílvia qui ha deixat plantat al Ricardo al peu de l'altar. Si això és una broma, t'asseguro que jo no tinc res a veure.

—És que no ho entenc, Laia, no ho entenc! De tu em podria esperar qualsevol cosa. Però de la Sílvia? Ella sempre tan formal...

—Doncs, mira-te-la! Uns tenim la fama i altres... Per què no la truquem al mòbil?

—Ja ho he fet. Però quan he sentit la musiqueta, m'he adonat que se'l havia deixat aquí, sobre el llit.

En aquest moment puja el majordom.

Perdoni senyora. El senyor demana si els musics poden començar a tocar... Senyoreta Sílvia! Encara està així?

—No Bautista, jo no...

La senyora Patrícia la interromp.

—No s'amoïni, Bautista. La Sílvia acaba d'arribar de la perruqueria. Ara mateix s'anava a posar el vestit. Em faria el favor d'avisar al meu marit que pugi un moment, si es plau? És urgent.

—Com vostè mani, senyora.

—Però mama...!

—Va Sílvia, va! Es tradició que el nuvi s'hagi d'esperar. Però tampoc cal exagerar.

La senyora Patrícia i la Laia es tanquen a l'habitació de la Sílvia.

—T'has tornat boja mama? Què pretens? Què em faci passar per la Sílvia?

—Només de moment, Laia. Mentre no trobem a ta germana.

Toc toc toc. —Patrícia, sou aquí?

—Endavant Damià, sí som aquí. Passa, passa.

—Encara esteu les dues de xerrameca? I la Sílvia?

La senyora Patrícia li apropa una cadira. —D'això et volia parlar. Seu, Damià. Tenim un problema.

Li posa en antecedents. Proposa trucar al detectiu privat, que tantes vegades els ha ajudat en altres assumptes, que busqui la Sílvia i que la porti, ni que sigui arrossegant-la. Mentre tant la Laia es posarà el vestit de núvia i substituirà a la seva bessona. De fet, les dues germanes són tant semblants físicament, que més d'una vegada el propi Ricardo a pres l'una per l'altra. Molta gent ho fa, fins i tot el Bautista, que porta quinze anys amb la família, mai encerta. Però el pla de la senyora Patrícia no el veu gaire clar el senyor Damià.

—Patrícia, fent passar la Laia per la Sílvia, aquesta boda seria un frau!

—Només ho sabríem nosaltres, Damià. Quan torni la Sílvia, en algun moment s'intercanvien la roba i ningú s'adonarà de res.

—Papa, digues a la mama que no és bona idea. Que ho descobriran i quedarem en ridícul.

—És molt arriscat, Patrícia.

—Mama, pensa que el Ramon m'està esperant amb els altres convidats. El Ricardo potser sí que m'ha confós alguna vegada amb la Sílvia. Però el Ramon, mai.

—Veus Patrícia? El noi s'adonarà.

—Llavors, segons vosaltres que fem? Admetre davant de tots els convidats que la nostra filla ens ha deixat penjats? Que diran els consogres? Se sentiran menyspreats i ens ho faran pagar.

—No hi haurà per tant. La culpa no és vostra. Ells ho entendran. No, papa?

—Eeeh! La veritat Laia, tal com són, no les tinc totes. Ja podem dir adéu a l'ampliació de capital que ens trauria d'aquest mal pas...

—No et donis per vençut, Damià. No ens quedarem de braços plegats. És tracta del futur de les nostres filles.

—Abans de res trucaré al detectiu. A veure on nassos s'ha ficat aquesta noia.

—Molt bé Damià. Segur que la troba de seguida.

La Laia encara va estar una bona estona exclamant que s'havien tornat bojos, però no va poder evitar que la senyora Patrícia li treies la roba i li posés el vestit de núvia. Va en recordar-se de quan era petita, la mare escollia la roba i vestia a les dues bessones sense fer cas de les seves protestes, especialment de la Laia, la Sílvia es conformava més fàcilment. Al final, la Laia es resigna i aguanta la sessió de maquillatge. El resultat és prou convincent.

—Has quedat perfecta, filla. Ni la mateixa Sílvia et podria superar.

—No sortirà bé mama...

—Amb una cosa tens raó, podem tenir un problema amb el teu xicot, us coneix massa a les dues. Li escriuràs una nota; quedes amb ell en un lloc, on vulguis, però que sigui suficientment lluny d'aquí.

—En que quedem, mama? En quedo a fer el paperot de la Sílvia, o em vaig d'excursió amb el Ramon?

—No m'has entès. Li escrius la nota per a què se'n vagi ell a buscar-te, mentre tu et quedes aquí fent-te passar per la Sílvia.

—No li penso fer això al Ramon. Enganyar-li d'aquesta manera? Mai!

—No? Ja que t'ha agafat aquest atac de sinceritat, li explicaré que vas fer aquell dia amb el teu professor de guitarra, o li parlo de la web de cites...

—Mama!!! M'estàs fent xantatge?

—Si ho dius així?... Laia, si aquest matrimoni no es fa, ens hi juguem molt.

—Mira, mama. Suposant que escrigui la nota... Només és un suposar, eh? Si li dic que li espero a la Font del Gat, per exemple, arribaria al lloc i s'adonaria que no hi soc. Llavors tornaria per descobrir la mentida.

—Espero que llavors ja haurem trobat a ta germana. Ja parlaré jo directament amb ell i em donaré les culpes. Alguna excusa se m'acudirà.

...

La senyora Patrícia s'obre pas entre els convidats fins que troba al Ramon.

—Ramon, no has vist la Laia?

—No, encara no ha baixat. La estic esperant.

—És que... Mira que he trobat a la seva habitació.

I li dona un sobre on hi ha escrit “A l'atenció d'en Ramon”

—Que hi ha aquí?

—No tinc ni idea, Ramon, no soc tan xafardera com per obrir un sobre que no va dirigit a mi. L'únic que sé, és que no trobo la Laia enlloc. He comprovat tota la casa i els voltants. Sospito que s'ha anat, ja saps que no era gaire partidària d'aquesta boda.

—Però... Però... No pot ser...

—Obre el sobre, a veure que hi ha dins!

—Una nota... Diu que...

—Està bé, ma filla?

—Sí... Suposo. Diu que ens trobem a...

—Ho sabia, ho sabia! No em cal que em diguis res més. Si es plau, ves a buscar-la on sigui.

El Ramón se'n va. Uns quants convidats s'apropen a la senyora Patrícia a felicitar-la per la organització, la decoració i el petit aperitiu que fa l'espera més distreta. Només els consogres semblen una mica contrariats.

—*¡Patricia, por fin apareces! Estábamos preocupados ¿Verdad Honorato? Pensábamos que toda la familia os habíais fugado.*

—*¡Oh, Asunción, querida! ¿Cómo íbamos a fugarnos el día que casamos a una de nuestras hijas?*

—*Eso le decía yo a Honorato. Pero como hacía rato que no os veíamos, Honorato pensaba que habíais cambiado de opinión. Aunque yo le dije, Honorato, si una cosa buena tienen los catalanes, es que son gente de palabra.*

—*Gracias Asunción, gracias.*

—*Sin embargo, también pensaba que la puntualidad era otra de vuestras cualidades, en cambio tu hija se está pasando un poco. El pobre Ricardo está nerviosísimo.*

—*Bueno, Asunción, ya sabes, la tradición... Que se tranquilice... Pero tienes razón, ya se está pasando. Subo un momento a darle prisa.*

...

La senyora Patrícia puja l'escalinata, dalt es troba amb el seu marit que li explica que l'investigador ja estava rere el rastre de la Sílvia. El fet que s'hagués endut el cotxe amb GPS, facilitarà la seva localització, potser en poc més d'una hora, ja la tindrien amb ells.

Just després, pugen la Clara, la Cristina i la Coloma, les tres millors amigues de les bessones que han de fer de dames d'honor, les tres amb els seus vestits de color rosa i amb unes diademes de flors naturals al cap. La Cristina s'avança a les altres dues.

—Senyora Patrícia, venim a buscar a la Sílvia. La Laia deu ser amb ella, oi?

—Hola maques! Ha sorgit un petit contratemps...

I comença a explicar una enrevessada història d'una discussió entre les dues germanes que acaba amb l'allunyament de la Laia.

—... Ja sabeu que s'estimen però no paren de barallar-se. La Laia és tan impulsiva... Tot per una rucada sense importància... Ha marxat i no l'hem pogut aturar. Però no suspendrem la boda per una ximpleria. Així que vosaltres tres, fareu de dames d'honor sense l'ajuda de la Laia. Estic segura que no us cal. Tot anirà de primera.

Les tres noies no saben com reaccionar fins que veuen sortir per la porta de l'habitació de la Sílvia, al senyor Damià donant el braç a la núvia. La Cristina, la Coloma i la Clara es desfan en lloances sobre el vestit, el vel, el pentinat... Quan comencen a sentir-se les primeres notes de la marxa nupcial, s'organitzen les tres, la Coloma i la Clara, que són les més baixetes, es posen just darrera de la núvia, una a cada costat. I la Cristina, la més alta, anirà al final agafant la cua.

Tots els convidats ja s'havien assegut a les cadires davant de l'altar improvisat al fons de la sala. Els músics, en la seva tarima, continuen amb els sons compassats. Al peu de l'escala esperen Mossèn Tomàs, el tiet capellà de la senyora Patrícia, i el Ricardo, el nuvi, més pàl·lid que un mort, tant, que el propi mossèn es comença a preocupar que potser no hi hauria boda.

—Ricardo, et trobes bé?

El nuvi fa que sí amb el cap i el mossèn pensa que deu ser l'estrès de l'espera.

—Calma noi, calma. Veus? Ja estan baixant. Anem al nostre lloc.

La baixada de la comitiva per l'escalinata, és tot un espectacle. El senyor Damià emocionat, o això fa pensar la seva expressió. La núvia, sota el núvol de tul il·lusió, mig amaga una mirada un tant aclaparada. Les dames d'honor compleixen perfectament la seva missió; impedir que la cua arrossegui per l'escala. Avancen al pas marcat per la música, passen pel mig dels convidats, el senyor Damià i la seva filla, seriosos, observen de reüll a un cantó i a l'altre. La Cristina, la Clara i la Coloma, somrient, com si fossin elles les protagonistes. Alguns es pregunten on és la germana bessona de la núvia, causa estranyesa que no es trobi entre les dames d'honor. Però en realitat el que importa és núvia que està preciosa. I el nuvi, que s'ha quedat obnubilat, amb la boca oberta.

...

A l'altra punta de la ciutat, la Sílvia contempla l'amplia vista de la urbs des del mirador. Recolzada a la barana, torna a rellegir una nota:

«Estimada Sílvia,

Sé que és una mica tard per dir-ho, però m'he adonat que és a tu qui estimo, no puc dissimular més. Demà, et casaràs, espero que siguis molt feliç, no et vull arruïnar el dia. Esperaré que s'acabi tot, per parlar amb la teva germana. Després marxaré lluny, no suportaria veure't casada amb un altre home.

Et recordaré sempre,

Ramon.»

Pensa sobre això que acaba de fer. Ella no és una persona valenta, no sap enfrontar-se a les situacions imprevistes. L'únic que se li ha acudit, és escriure la nota pel Ricardo i fugir. No es vol ni imaginar l'enrenou que haurà causat el seu comportament. Ella, tan convencional.

Sempre li havia agradat el Ramon, però ell es va decantar per la Laia; o això creia. La Laia té una personalitat irresistible, diu sempre el que pensa, fa sempre el que vol, per això es fica tothom a la butxaca. Sí, això és el que pensava, però...

Sent, que algú més, s'ha repenjat a la barana. Es miren i... Oh!

—Ramon! Que fas aquí?

—Tu no ets la Laia! No entenc res.

—La que no entenc res soc jo.

Llavors el Ramon li ensenya la nota manuscrita de la Laia.

«Estimat Ramon,

He pensat que no em ve de gust fer el *paripé* davant de tota aquesta gent. Alguns no em suporten, especialment els pares del Ricardo. Així que és millor que puguin celebrar la

cerimònia sense la meva presència. No crec que a la Sílvia l'importi i els pares es conformaran, tot pensant en la propera col·laboració econòmica que els brindarà el senyor Honorato.

Estaré al mirador de Torre Baró, el lloc on hem jugat tantes vegades quan érem petits, te'n recordes Ramon? Sé que a tu tampoc et fa gràcia tota la parafernàlia que han organitzat aquí, en aquesta casa de Pedralbes, i que per un dia, t'agradaria tornar al lloc on hem passat la nostra infantesa.

T'espero,

Laia.»

La Sílvia i el Ramon es miren. Els dos, desconcertats, intenten assimilar que ha pogut passar.

—La Laia t'ha donat aquesta nota?

—No, ha sigut la teva mare. El sobre tancat posava: “A l'atenció d'en Ramon”. Dins hi havia aquesta nota i la lletra és de la Laia, per tant esperava trobar-me-la aquí. Com se t'ha acudit venir a Torre Baró? Precisament el lloc que menciona en la nota...

—Som bessones i sovint els nostres pensaments es connecten, no és la primera vegada... Per cert, al Ricardo, no li han donat cap sobre?

—Al Ricardo?

—Jo també he deixat escrita una nota pel Ricardo. Li deia que no em podia casar amb ell. Després de la nota m'havies enviat tu, no podia fer altra cosa. Per què... Per què resulta... Resulta que jo també t'estimo, Ramon.

—Oh! Sí? De veritat m'estimes a mí?

Els dos es besen amb passió. Fins que senten un estossecc a la seva esquena.

—Senyoreta Sílvia? Lamento interrompre aquesta escena romàntica. Però els seus pares estan molt preocupats. El senyor Damià m'ha contractat per trobar-la.

El detectiu Vicente Castillo, antic guàrdia civil, només amb la mirada ja imposa autoritat. La Sílvia baixa els ulls avergonyida però el Ramon replica amb contundència.

—Doncs, ja l’ha trobada. Ara se’n pot anar a dir al senyor Damià que la seva filla Sílvia està perfectament i que no vol tornar, per què no es casarà mai amb aquell Casanova de pa sucat amb oli!

—Això no va així, noi —respon el detectiu tranquil·lament—. La senyoreta Sílvia ha de regressar amb la família. Si es casa o no es casa, no és cosa meva. Però ha de tornar.

—Té raó, Ramon. He d’enfrontar-me a ells, encara que em costi.

—No, Sílvia. No deixaré que passis un mal moment. Senyor Vicente, no pensem tornar.

—Tu, noiet, faràs el que et roti. Però la senyoreta Sílvia se’n torna amb mi.

—Ramon, per una vegada a la vida, ho vull fer.

—Llavors no et deixaré sola. Senyor Vicente, anem.

El detectiu deixa aparcats el seu propi cotxe i tots tres ocupen el que s’havia endut la Sílvia. Han de travessar Ciutat Meridiana, el barri extrem de Barcelona on van anar a parar tantes famílies que volien millorar els seu futur en la gran ciutat. Passen davant de la “Pastisseria les Bessones”, la primera que van tenir els seus pares. La Sílvia i el Ramon s’emocionen mentre recorden. El senyor Damià i la senyora Patrícia feien uns pastissos boníssims, tant, que gràcies al boca orella venia gent de tot arreu a comprar tortells, mousses, coques, i tota la seva amplia oferta. El Ramon anava a la mateixa escola que les dues germanes. Eren amics, a tots tres els hi agradava caminar pels carrers de Torre Baró, la font dels Eucaliptus i per les nombroses sendes de la muntanya de Collserola. En quant es van fer grans, la Laia i la Sílvia compaginaven la universitat amb la feina de la pastisseria i el senyor Damià va decidir contractar un ajudant, no va dubtar a què fos el Ramon, un noi treballador i de confiança.

Va arribar un moment que no donaven a bast. La solució passava per obrir altres botigues fora del barri, així ho van fer, en total tretze, escampades per tota la ciutat. En totes es treballaven

els dolços amb les receptes originals de la senyora Patrícia i van tenir tan d'èxit com la primera. El resultat va ser una remuntada excepcional en la escala social. La família va anar a viure a la zona més exclusiva de Barcelona, Pedralbes.

No tot eren flors i violes. La marca “Pastisseria les Bessones” es va haver d'enfrontar a algunes maniobres de la competència que es van contrarestar gràcies a l'ajuda del detectiu Vicente Castillo. Però un problema important fou la qüestió financera, ni el senyor Damià ni la senyora Patrícia en tenien gaire idea de com gestionar un negoci d'aquesta envergadura, sabien molt de pastisseria, però gens d'economia. Quan les filles eren prou grans i amb prou formació per fer-ho, la cosa ja estava massa embolicada.

Per sort, o per desgràcia, mai se sap, va entrar en escena el Ricardo, company d'estudis de les dues germanes. Guapo, molt guapo i ric, molt ric. Fill únic d'un important executiu de la *Banca Comercial Hispanica*. Al principi, el noi anava una mica atabalat entre la Laia i la Sílvia, li agradaven les dues, les confonia sovint i no s'acabava de decidir. La seva mare, la senyora Asunción, que el visitava cada dos per tres, és la que va pressionar la balança cap a la Sílvia, la més seriosa, la més responsable, la jove perfecta per a què son fill “*sentase la cabeza de una vez*”.

El detectiu Vicente truca pel mòbil quan estan a punt d'arribar. A la porta de l'aparcament, espera el Bautista. Du penjat al braç un vestit de dama d'honor i a la mà, un sobre “A l'atenció de la Sílvia”.

—La seva mare m'ha donat això per vostè.

La nota deia:

«Sílvia, filla meva. Entenc que els nervis t'han jugat una mala passada, però has tornat, i això és el que compta. Si es plau, posat el vestit de dama d'honor i entra al saló com si res. En un

moment donat, entreu a la *toilet* i us canvieu els vestits. Recorda que de petites jugàveu a intercanviar-vos, doncs avui fareu igual.

Pensa que això ho fem per vosaltres.

T'estimo,

La mama»

...

La Sílvia i el Ramon entren en el mateix moment que mossèn Tomàs pronuncia les mítiques paraules:

—Sílvia, acceptes aquest home, en Ricardo, com el teu legítim espòs?

La núvia mira a un cantó i a l'altre. Veu la cara del Ricardo que somriu, la cara del capellà que espera resposta, la cara seriosa del pare, la cara tensa de la mare, tots els convidats que comencen a inquietar-se... L'únic que es veu tranquil i feliç és el Ricardo.

—Sí, si vull.

Se sent un “Bufff” generalitzat.

—Ricardo, vols aquesta dona, na Sílvia, com la teva legítima esposa?

—No! No vull.

—Ooooooh!!

És el crit unànime que sona a la sala. Han de aixecar a la senyora Asunción després que havia caigut desmaiada. Li porten un got d'aigua, es recupera...

—*¡Ay Honorato! ¡Qué verguenza, Honorato! ¡Qué verguenza!*

El Ricardo fa callar a tothom.

—Silenci, si es plau... No, no és amb la Sílvia amb qui en vull casar, i veig que ella tampoc.

És amb la Laia, que és la persona que tinc ara al meu costat. Laia, feia dies que t'ho volia dir, però m'has estat esquivant últimament.

—Què volies que fes, Ricardo? T'havies de casar amb ma germana... D'altra banda, tampoc volia fer mal al Ramon.

Del final de la sala sorgeix la veu de la Sílvia. —Germaneta, fes el que et demani el cor, és el que volem el Ramon i jo.

I el que els hi surt del cor en aquell moment al Ricardo i a la Laia, és fer-se un petó llarg, molt llarg. Se sent el xiuxiueig dels convidats, alguns riures i la senyora Asunción que esclata.

—*¡Qué espectáculo, Honorato! ¿Por qué no le dices a nuestro hijo que no se ponga en evidencia, Honorato?*

La senyora Patrícia se li apropa.

—*Asunción, creo que estos chicos se quieren de verdad. Tendríamos que apoyarles.*

Amb això el Ricardo es gira un instant i diu.

—*¡Mamá, papá! Tendreis que aceptarlo. O me caso con Laia, o no me caso.*

Tornen a reprendre el petó. El capellà estossega. —Bé... Si voleu que el matrimoni sigui vàlid, hauríem de tornar a començar...

La senyora Asunción accepta allò que és inevitable.

—*Bueno, si a Honorato no le parece mal, que se casen... Yo no tengo nada que decir, siempre acepto lo que diga Honorato.*

I la cerimònia continua...